

Arrest

nr. 227 380 van 11 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 30 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat Y. VUYLSTEKE *loco* advocaat P. ROELS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 21 juni 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 5 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 18 september 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u staatsburger van Ethiopië. Uw vader behoort tot de Oromo bevolkingsgroep en uw moeder is Amhaarse. U bent geboren in het dorp Kuda in de regio Afar en groeide op in het dorp Merti Jeju in de regio Oromia. Toen u ongeveer drie jaar oud was overleed uw moeder. Uw vader bracht u onder bij zijn halfzus, B. G. T. (...). Zelf verbleef hij voor zijn werk in Gewane, gelegen in de Afar regio. U bezocht hem er met uw tante. Van uw zes jaar tot uw negen jaar volgde u lessen in een religieuze school. Ook ging u in het dorp tot de vierde klas naar een gewone school. Toen u twaalf jaar oud was mocht u van uw tante en haar echtgenoot, T. T. G. (...), geen les meer volgen. U diende voltijds te helpen in het huishouden. Van uw tien jaar werd u mishandeld door uw tante en haar echtgenoot. Wanneer u elf jaar oud was probeerde hij u aan te randen. Vanaf uw twaalf jaar werd u meermaals seksueel misbruikt door de man van uw tante. Op uw vijftiende verloor u uw vader. Uw buurvrouw, Y. T. (...), die op de hoogte was dat u thuis geslagen werd bood u hulp aan. Bij de administratie van Merti vertelde uw buurvrouw dat u zesentwintig jaar oud was in plaats van zestien, ten einde voor u een identiteitskaart te kunnen aanvragen. Met deze identiteitskaart namen jullie een bus naar Addis Abeba, waar u gedurende één week bij familie van Y. (...) logeerde. U ging er naar de immigratiedienst om een reispaspoort aan te vragen ten einde naar Beiroet te kunnen reizen waar u kon gaan werken. Na drie dagen kreeg u uw paspoort en werd dit naar Libanon opgestuurd om voor u een werkcontract te regelen.

In de maand Tir 2003 (Ethiopische kalender, komt overeen met januari 2011 in de westerse jaartelling) nam u een vlucht naar Beiroet. Gedurende drie jaar en half werkte u er als huishoudster. U werd door uw werkgevers regelmatig mishandeld. U besloot uw toekomst elders te beproeven maar diende, daar uw werkgeefster madam F. (...) uw paspoort bijhield, zonder dit document het land te verlaten. U werd door een buurvrouw aan een smokkelaar geholpen die u voor duizend dollar naar Syrië bracht.

In Syrië werd u gevangengenomen door leden van Islamitische Staat (IS) en gedurende vijf maanden vastgehouden. U werd samen met enkele andere gevangenen seksueel misbruikt door jullie Somalische bewaker waarna hij besloot jullie vrij te laten. U sloot zich aan bij een groep Syrische vluchtelingen en bereikte de grens met Turkije. In Turkije werd u gedurende een zevental maanden opgevangen door een Sudanese smokkelaar en zijn Ethiopische echtgenote. De smokkelaar bracht u uiteindelijk met een rubberbootje naar Griekenland. U vernam in de acht dagen dat u in een opvangcentrum zat dat Griekenland enkel verblijfsdocumenten gaf en u er niet zou kunnen studeren. Nadat u uw verblijfspapieren kreeg besloot u in te gaan op een aanbod van een Ethiopische vrouw die met een Griekse man was gehuwd en die plantages bezaten om er te gaan werken. U ging niet meer in op een uitnodiging van de Griekse asiendiensten. Omdat u wilde studeren besloot u door te reizen. U reisde naar Athene waar u bij het Ethiopische consulaat een paspoort aanvraagde. U kreeg, behalve enkele honderden euro's die u verdiende op het veld, duizend achthonderd dollar van de Ethiopische vrouw bij wie u verbleef waarmee u een smokkelaar betaalde die u van een vals Zweeds visum en van een Franse identiteitskaart voorzag. U reisde vervolgens naar België waar u op 21 juni 2019 aankwam.

U trok naar het Maximiliaanpark waar u zich door de aanwezige migranten liet informeren hoe men in België kon studeren en aan verblijfsdocumenten kon geraken. U hoorde er dat het beter was om naar Groot-Brittannië te reizen. U werd bij meerdere pogingen om naar Groot-Brittannië te gaan opgepakt door de Federale Politie. Wanneer u werd ondervraagd gaf u behalve uw naam ook de naam van uw overleden broer, Abi. (...) op. Om niet opgesloten te worden vertelde u dat u minderjarig was. Op 19 juli 2019, wanneer u door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord, verklaarde u geen verzoek om internationale bescherming te willen indienen. U contacteerde uw advocaat die u alsnog aanraadde deze procedure op te starten. Daags voor uw repatriëring naar Addis Abeba op 6 augustus 2019, diende u op 5 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming werd een kopie van uw Ethiopisch paspoort (d.d. 12 november 2015, geldig tot 10 november 2020), een kopie van een Franse identiteitskaart op uw naam (d.d. 16/04/2014, geldig tot 17/04/2024) en een kopie van uw boardingpass van uw vlucht van Athene naar Brussel op 21 juni 2019 neergelegd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 augustus 2019 blijkt u te kennen hebben gegeven bijgestaan te willen worden door een vertrouwenspersoon wanneer een persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal zou plaatsvinden. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werd u gevraagd of u contact had met een vertrouwenspersoon en of deze aanwezig zou zijn. U verklaarde hierop dat u eigenlijk om een vrouwelijke medewerker en een vrouwelijke tolk had gevraagd en ging verder akkoord u te laten bijstaan door uw raadsman (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal –verder “notities” CGVS, p.2). U werd dan ook verder gehoord door een vrouwelijke Protection Officer en bijgestaan door een vrouwelijke tolk. U stelde vervolgens in goede gezondheid te verkeren en in de mogelijkheid te zijn om een persoonlijk onderhoud te doen (notities CGVS, p.2). U werd duidelijk gemaakt dat u steeds kon opmerken indien er iets niet duidelijk zou zijn en dat u steeds om een pauze kon vragen indien u er nood aan zou hebben (notities CGVS, p.2,3). U maakte verder in de loop van uw persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking aangaande eventuele problemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Hoewel u verklaringen aflegt betreffende een moeilijke periode die u doormaakte gedurende uw jarenlang verblijf in Libanon waar u stelt mishandeld te zijn geweest door uw werkgever (notities CGVS, p.12,23) en over seksueel misbruik in Syrië tijdens uw reis naar Europa (notities CGVS, p. 24), dient te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming ten opzichte van uw land van herkomst, Ethiopië, dient beoordeeld te worden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u op 21 juni 2019 in België aankwam (zie informatie van de Federale Politie op de luchthaven in Zaventem). U diende –hoewel uw paspoort werd ingetrokken omdat het voorzien was van een vals Zweeds visum- geen verzoek om internationale bescherming in. U werd vervolgens meermaals (d.d. 28 juni 2019, d.d. 9 juli 2019, d.d. 17 juli 2019) aangehouden door de Federale Politie waarbij men u vroeg naar de reden van uw aanwezigheid in België. U verklaarde toen telkens niet in België te willen blijven maar naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen en maakte geen enkel moment gewag van een nood aan internationale bescherming. Op 9 juli 2019 weigerde u zelfs uitdrukkelijk aangeboden opvang (zie verslag Federale Politie d.d. 09/07/2019). Op de vraag naar de reden waarom u bij aankomst of de andere gelegenheden geen verzoek om internationale bescherming inriep daar u problemen in Ethiopië zou hebben gekend, antwoordde u: “Ik ben naar het Maximiliaanpark gegaan, daar waren veel migranten, ik vroeg ze of België verblijfspapieren gaf en vroeg of ik kon studeren, ze zeiden dat ik eerst verblijfsdocument moest hebben om te studeren... ze zeiden dat ik kan studeren maar dat ik geen verblijfsvergunning kon hebben, ze zeiden dat ik beter naar Groot-Brittannië (GB) kon gaan omdat het daar beter was. Ze zeiden als je daar gaat dat je opleidingen krijgt en zo” (notities CGVS, p.29). U maakte dan ook helemaal niet duidelijk waarom u niet meteen bij aankomst in België de kans had aangegrepen om er internationale bescherming in te roepen. Nog opvallender is vast te stellen dat u zelfs na uw aanhouding en opsluiting op 19 juli 2019 een afwachtende houding aanneemt en pas een paar weken later, op 5 augustus 2019 –daags voor uw repatriëring voorzien op 6 augustus 2019-, een verzoek om internationale bescherming indient. Dat u niet meteen probeert om bij de officiële/bevoegde instanties na te gaan hoe men een verzoek om internationale bescherming kan indienen, en wekenlang wacht tot u een aanvraag om internationale bescherming indient, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd. Uw stelling, niet meteen een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend omdat u eerst uw advocaat wilde raadplegen of u al dan niet een asielprocedure zou moeten opstarten, is niet overtuigend. U verklaarde immers, daags na uw gesprek met een medewerker van de DVZ op 19 juli 2019, uw advocaat te hebben gesproken, die u

aanraadde een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U wachtte echter –met het oog op uw vrijlating- hier nog enkele weken mee (notities CGVS, p.30). Men kan nochtans redelijkerwijs verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging of die een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in zijn land van herkomst, al het mogelijke zal doen om zo snel mogelijk bescherming in te roepen in het land waar hij aankomt en waar deze procedures voorhanden zijn.

Wat er ook van zij, dient verder te worden vastgesteld dat u meermaals en doelbewust de Belgische autoriteiten heeft proberen te misleiden door bij controles van uw identiteit valse informatie te verstrekken. Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor sterk aangetast. Zo gaf u bij verschillende identiteitscontroles verschillende namen, geboortedata en nationaliteiten op. Bij een controle door de Federale Politie op de luchthaven in Zaventem op 21 juni 2019 werd vooreerst uw Ethiopisch paspoort, dat u in Griekenland aanvraagde bij het Ethiopisch consulaat in Athene, ingehouden omdat dit voorzien was van een vals Zweeds visum. U verklaarde het document te hebben verkregen nadat u het paspoortnummer van uw vorig paspoort opgaf en het visum tegen betaling via een smokkelaar te hebben laten regelen (notities CGVS, p. 20,21). Uit beschikbare gegevens in het paspoort blijkt u over de Ethiopische nationaliteit te beschikken, T. M. S. (...) te heten en geboren te zijn op 28 september 1986 in Meri (zie gegevens administratieve dossier, kopie paspoort).

Bij een controle door de Federale Politie op 28 juni 2019 verklaarde u plotsklaps M. T. (...) te heten, minderjarig te zijn en over de Eritrese nationaliteit te beschikken. U gaf 19 september 2001 op als uw geboortedatum en verklaarde in Addis Abeba te hebben gewoond (zie rapport administratieve dossier Federale Politie d.d. 28/06/2019). Bij een volgende controle door de Federale Politie op 9 juli 2019 verklaarde u weerom minderjarig te zijn, stelde plotsklaps S. Abi (...) te heten, geboren te zijn op 19 september 2002, de Eritrese nationaliteit te hebben en in Asmara te hebben gewoond (zie rapport Federale Politie d.d. 09/07/2019). Wanneer u op 17 juli 2019 in Zeebrugge werd onderschept door de politie, verklaarde u S. Abe. (...) te heten, geboren te zijn op 20 september 1994 en de Eritrese nationaliteit te hebben (zie rapport BGFZA 0013697 d.d. 17/07/2019). U verklaarde ten overstaan uw ondervrager omwille van problemen met de regering niet naar uw land van herkomst terug te kunnen keren (zie formulier “ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”). Wanneer u op 19 juli 2019 werd gehoord door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, gaf u aan S. Abe. (...) te heten, geboren te zijn op 20 september 1994 en over de Ethiopische nationaliteit te beschikken. U beweerde op tienjarige leeftijd van uw familie te zijn weggelopen omdat ze u aan een oudere man wilden uithuwelijken. U gaf er verder uitdrukkelijk aan geen verzoek om internationale bescherming te willen indienen omdat u eerst wilde overleggen met uw advocaat (zie formulier DVZ “Volledige weerslag van het gesprek dat me de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht” d.d. 19/07/2019). Op geen enkel moment verklaarde u op zestienjarige leeftijd uit Ethiopië te zijn vertrokken omdat u door uw tante werd mishandeld en door haar echtgenoot jarenlang seksueel werd misbruikt, een element dat u dan weer aanhaalde wanneer u uw vluchtmotieven uiteenzette op 8 augustus 2019 in het kader van uw verzoek om internationale bescherming (zie vragenlijst CGVS 08/08/2019, vraag 5). Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud om uitleg werd gevraagd over deze uiteenlopende verklaringen aangaande uw identiteit en nationaliteit, die dan ook inconsistent blijken met de gegevens in uw paspoort en met uw nieuwe verklaringen waarin u stelde enkel omwille van de mishandelingen en het seksueel misbruik door uw tante en haar echtgenoot Ethiopië te hebben verlaten, gaf u aan enkel uw naam en de voornaam van uw broer Abi. (...) te hebben opgegeven en u voor minderjarige te hebben uitgegeven om niet opgesloten te worden. Verder ontkende u uw eerdere verklaringen aangaande de beweerde problemen in uw land, met name problemen met de regering en een gedwongen huwelijk (notities CGVS, p.29,30,33). Uw houding is dan ook niet serieus. Het louter ontkennen van eerdere verklaringen is bovendien niet afdoende. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat deze meteen correcte identiteitsgegevens verstrekt en de waarheid spreekt.

Voor zover er nog enig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart niet naar uw land van herkomst, Ethiopië, te kunnen terugkeren omdat u er als kind, tussen uw tiende en zestiende, door uw tante bij wie u in het dorp Merti inwoonde, werd mishandeld en door haar echtgenoot seksueel werd misbruikt (notities CGVS, p.31,32). U vreest dan ook, daar u geen andere familie heeft in Ethiopië, terug te worden mishandeld en misbruikt. Andere vrees stelde u niet te koesteren in een geval van terugkeer naar Ethiopië (notities CGVS, p.33). U verklaarde verder

uitdrukkelijk geen problemen te hebben gekend met mensen in uw land en/of met de Ethiopische autoriteiten (notities CGVS, p.30). Er dient echter te worden opgemerkt dat deze door u uiteengezette feiten van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Uw bewering bij uw vertrek uit uw land in 2015 minderjarig te zijn geweest strookt bovendien niet met de gegevens van uw paspoort. Uit deze gegevens blijkt immers dat u op het moment van uw beweerdte vertrek in 2011 niet zestien maar zesentwintig jaar moet geweest zijn (notities CGVS, p.12,14). Hoewel het niet uit te sluiten valt dat er valselijke verklaringen om bestwil kunnen afgelegd worden bij aanvraag van een document, is uw uitleg dat uw buurvrouw, voor ze met u naar Addis Abeba vertrok om een paspoort aan te vragen, voor u een identiteitskaart aanvraag in het dorp en ze u bij de administratie tien jaar ouder maakte niet overtuigend. Bovendien is het uitermate bijzonder dat uw buurvrouw erin zou zijn geslaagd om voor u een identiteitskaart bij de administratie van het dorp aan te vragen zonder medeweten van de echtgenoot van uw tante. U gaf immers te kennen dat de man de administrator was van het dorp Merti (notities CGVS, p.17,18). Wanneer u werd geconfronteerd met deze vaststelling, paste u uw verklaring enigszins aan en verklaarde dat de man van uw tante geen administrator was van het dorp maar een administrator bij een plaatselijke tomatensausfabriek (notities CGVS, p.19). Uw verklaringen omtrent de omstandigheden van uw vertrek uit het dorp Merti komen hiermee dan ook op de helling te staan. Gevraagd waarom uw buurvrouw een zestienjarige zou hebben willen laten doorgaan voor een zesentwintigjarige terwijl u slechts twee jaar van uw meerderjarigheid was verwijderd, wist u niet te verklaren (notities CGVS, p.12,13,35). Rekening houdend met uw werkelijke leeftijd zoals opgegeven in uw paspoort, is het dan ook uitermate bedenkelijk dat u ondanks alle misbruik en mishandeling tot uw zesentwintig jaar bij uw tante bleef inwonen, terwijl u kon rekenen op de hulp van uw buurvrouw die van uw problemen op de hoogte was en die u naar Addis Abeba begeleidde (notities CGVS, p.11,33).

Hoe dan ook, daar de door u aangehaalde feiten zich jaren geleden in het dorp van uw tante zouden hebben afgespeeld, werd u gevraagd welke vrees u actueel zou koesteren, indien u anno 2019 naar Ethiopië zou terugkeren (notities CGVS, p.33,34). U haalde enkel aan dat u in Ethiopië geen familie meer had om er naar terug te keren (notities CGVS, p.34). Wanneer u vervolgens werd gevraagd waarom u zich niet buiten uw familie om ergens in een grootstad –zoals Addis Abeba waar u eerder ook had verbleven om uw paspoort te regelen- zou kunnen vestigen, mede gelet uw zelfredzaamheid, uw kennis van verschillende talen en werkervaring (notities CGVS, p.8,9,11,14,33,34), bleef u enkel herhalen dat u niet naar Ethiopië terug wilde en stelde liever zelfmoord te willen plegen (notities CGVS, p.33). Er werd u dan gewezen op het belang om geen bedreigingen te uiten en te antwoorden op de gestelde vraag naar uw actuele vrees ten aanzien van uw land van herkomst (notities CGVS, p.34). U herhaalde daarop enkel niet naar Ethiopië terug te willen omdat u er veel geleden had en vervees weerom naar de mishandelingen die u door uw tante en haar echtgenoot had ondergaan. Wanneer u opnieuw werd gevraagd wat u buiten de woning van uw tante in het dorp te vrezen had –daar u geen problemen met andere mensen en/of autoriteiten kende- en waarom het voor u niet mogelijk was om elders een leven op te bouwen -al uw werkervaring en talenkennis in acht nemend- stelde u enkel: “Ik wil gewoon verder studeren, ik kreeg mogelijkheid niet toen ik kind was, ik had alle rechten als kind en vrouw verloren, ik had nooit liefde gekregen van iemand... toen ik mijn land verliet wilde ik niet meer terug, het is moeilijk op te groeien buiten je familie, ze zorgen voor hun kinderen en geven ze liefde, maar niet aan mij, zelfs als ik huilde wanneer ze me straffen voelden ze niets voor me” (notities CGVS, p.34). Deze door u opgeworpen motieven zijn echter van persoonlijke en socio-economische aard, en ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch wijzen ze op een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De kopie van uw boardingpass ondersteunt uw verklaring een vlucht vanuit Athene naar Brussel te hebben genomen. Deze staat niet ter discussie. De in uw dossier aanwezige kopie van een door u gekocht Frans identiteitsbewijs op uw naam heeft geen enkele authenticiteitswaarde. De kopie van uw Ethiopisch paspoort bevat enkel uw identiteitsgegevens, die door mij niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"5.1. Met betrekking tot de vluchtelingenstatus:

De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming niet geloofwaardig is, daar er geen element bestaat waaruit zou kunnen blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van verzoekster naar haar land van herkomst het non-refoulementbeginsel zou schending.

Verzoekster kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

Verwerende partij betwist tot op heden dat verzoekster een politieke vluchteling zou zijn, en dat zij een tegenstrijdig asielrelaas zou hebben.

Ondanks dat verzoekster het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, besluit verwerende partij zonder meer dat verzoekster zijn asielrelaas "compleet ongeloofwaardig" is en dit in de eerste plaats omdat zij verschillende identiteiten zou opgegeven hebben en dat zij zich nooit zou aangemeld hebben bij de autoriteiten om een verzoek tot internationale bescherming.

Zelfs indien verzoekster in het verleden een andere identiteit opgegeven zou hebben, dan nog blijkt hieruit niet dat verzoekster thans een twijfelachtige verklaring zou afgelegd hebben. Verzoekster geeft immers zelf in het gehoor toe dat zij ab initio zelf aangegeven heeft dat zij had gehoord dat indien zij vertelde dat zij van Eritrea afkomstig was opdat zij dan zou vrijgelaten worden. Daarenboven gaf zij wel degelijk een afdoende verklaring waarom zij telkens een andere identiteit opgaf, met name om zichzelf te beschermen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat daar "totaal geen geloof" kan aan gehecht worden, maar zoals supra gesteld blijkt uit niets dat zij een ongeloofwaardige verklaring heeft afgelegd.

Zo houdt de CGVS voor dat zij bij haar eerste gehoor op 19.07.2019 met geen woord rept over de problemen waarom ze op haar 16e het land had verlaten. Dit kan men verzoekster onmogelijk kwalijk nemen. Inderdaad het weze onderstreept dat zij van bij haar tante is weggevlucht omdat zij mishandeld en betast werd. Dit betreffen uiterst pijnlijke en emotionele herinneringen voor verzoekster waar zij heel moeilijk over kon praten en dit zelfs in de aanwezigheid van een vrouwelijke protection officer.

Het CGVS plaatst overal - nodeloos - vraagtekens. Zo ook met betrekking tot de verklaring omtrent haar buurvrouw die haar hielp om het land uit te geraken. Het maakt toch niet uit welke leeftijd men aangeeft? Meer dan waarschijnlijk was het makkelijker om een 16 naar een 26 veranderen is makkelijker dan een 16 in een 18. Het CGVS geeft zelf aan dat in dergelijke gebieden het courant is dat de werkelijke identiteit niet altijd overeenkomt met zoals dit op het paspoort wordt overgenomen.

Eveneens zijn de verklaringen van verzoekster met betrekking tot de administrator glashelder. Het valt enigszins te begrijpen dat in een dergelijk dorp, het hoofd van een dergelijk bedrijf en ipso facto de meest geletterde persoon ook wel fungeert als de administrator/lokale machtshebber.

In de bestreden beslissing wordt dan ook een overmatig gewicht toegekend aan deze 'meerdere identiteiten' en wordt vooral abstractie gemaakt van de talrijke correcte verklaringen dewelke verzoekster heeft gegeven.

Terwijl het CGVS in haar bestreden beslissing stelt dat verzoekster 'geen vrees' zou hebben om terug te keren, verwijst verzoekster naar haar asielrelaas. In haar asielrelaas komt duidelijk naar voor dat zij wel

degelijk traumatiserende ervaringen heeft gehad en dat zij bovendien niet geholpen werd door de autoriteiten aldaar. Bij een eventuele terugkeer zal zij dan ook in extreme armoede terechtkomen.

Verzoekster heeft dan ook wel degelijk een rechtgeaarde vrees om terug te keren naar Ethiopië.

Verweerster besluit dan ook geheel onterecht om verzoekster het nadeel van de twijfel te geven.

Aan verzoekster moet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

Het EHRM bevestigde dit principe van het voordeel van de twijfel:

"The Court acknowledges that, owing to the special situation in which asylum seekers often find themselves, it is frequently necessary to give them the benefit of the doubt when it comes to assessing the credibility of their statements and the documents submitted in support thereof"

(EHRM no. 41827/07, 9 maart 2010, R.C. v. Zweden)

Ondanks dat verzoekster het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, besluit verwerende partij zonder meer dat verzoekster zijn verzoek om internationale bescherming ongegrond is.

Zoals hierboven duidelijk geschetst wordt, vertelt verzoekster op een doorleefde, geloofwaardige en spontane wijze de omstandigheden dewelke de reden zijn waarom verzoekster vreest voor haar leven bij een terugkeer naar Ethiopië en waarom zij uit Ethiopië is gevlucht.

5.2. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming:

Naast de vluchtelingenstatus kan aan de asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoekster dient aan te tonen dat zij, bij terugkeer naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist dat Ethiopië een veilig land voor hem zou zijn. Verzoekster verwijst hiervoor naar een rapport van 2018 waarin duidelijk wordt gesteld dat Oromo nog steeds op een arbitraire wijze worden vermoord:

There were numerous reports that the government and its representatives committed arbitrary and unlawful killings. Security forces used excessive force against civilians.

A July 31 report from the independent nongovernmental organization (NGO) Human Rights Council (HRCO) that documented field investigations in 26 districts across seven zones in the Oromia and Somali Regions found that federal and regional security forces, as well as mobs of local youth, killed 733 citizens between January 2017 and January 2018.

On April 8, during the SOE, a military officer in Qobo town, East Haraghe Zone of Oromia Region, reportedly severely assaulted, shot, and killed 20-year-old Ayantu Mohammed, a mother of one who was three months' pregnant, after abducting her from the street. According to a local media report, neighbors found Ayantu 's body dumped in their neighborhood the following day. Local police reported they disarmed and arrested the suspected military officer.

On August 4, violence reportedly involving regional security forces left at least 30 citizens dead in Jijiga, capital of the Somali Region, and nearby towns. In cascading violence shortly thereafter, communal violence in Dire Daw a left 14 individuals dead, including a woman and her four children, according to an August 7 press release by HRCO. On August 12, a heavily armed group of Somali Region 's special police force, sometimes referred to as the Liyu, attacked residents in Mayu Muluke District in East Hararghe Zone, Oromia, killing 40 persons and injuring 40. Oromia Region 's government spokesperson told local media that the attackers took orders from individuals opposing the federal government. (USDOS, Country Report on Human Rights Practices 2018 - Ethiopia, <https://www.ecoi.net/en/document/2004155.html>)

Uit de beschikbare informatie blijkt dat Ethiopië in geen geval een veilige plaats en dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekster verzoekt de Raad in hoofdorde om het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen op grond van bovenstaande informatie.

Ondergeschikt verzoekt verzoekster de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle actuele informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd is op een grondig onderzoek.”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) de ernst van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd doordat zij niet meteen probeerde om bij de officiële/bevoegde instanties na te gaan hoe men een verzoek om internationale bescherming kan indienen, en wekenlang wachtte tot zij een aanvraag om internationale bescherming indiende, omdat (ii) zij meermaals en doelbewust de Belgische autoriteiten heeft proberen te misleiden door bij controles van haar identiteit valse informatie te verstrekken, omdat (iii) zij bij verschillende controles door de Federale politie op geen enkel moment verklaarde op zestienjarige leeftijd uit Ethiopië te zijn vertrokken omwille van mishandeling door haar tante en jarenlang seksueel misbruik door de echtgenoot van haar tante, omdat (iv) de door haar uiteengezette feiten van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, omdat (v) haar bewering bij haar vertrek uit haar land in 2015 minderjarig te zijn geweest niet strookt met de gegevens van haar paspoort, en omdat (vi) het uitermate bijzonder is dat haar buurvrouw erin geslaagd zou zijn om voor haar een identiteitskaart bij de administratie van het dorp aan te vragen zonder medeweten van de echtgenoot van haar tante, die de administrator was van het dorp Merti.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster niet betwist dat haar verzoek om internationale bescherming ten aanzien van haar land van herkomst, *in casu* Ethiopië, moet worden beoordeeld.

Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Ethiopië te worden vermoord door de man van haar tante, of minstens terecht te komen in een situatie van extreme armoede.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst meent de Raad dat het gegeven dat verzoekster reeds in januari 2011 haar land van herkomst had verlaten, doch pas op 5 augustus 2019, enkele weken nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend, besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen een contra-indicatie vormt voor de ernst, de geloofwaardigheid en de actualiteit van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoeksters algemene geloofwaardigheid wordt naar het oordeel van de Raad verder ondermijnd door de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zij bij de Belgische autoriteiten verschillende identiteiten heeft opgegeven, zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan en bovendien initieel geen melding maakte van deze problemen, maar daarentegen stelde dat zij haar land had verlaten omdat haar familie haar wou uithuwelijken aan een oudere man met wie ze niet wilde trouwen en dat ze vreesde dat haar familie haar bij terugkeer opnieuw zou uithuwelijken.

Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het vergoelijken van haar gedragingen, doch zij slaagt er niet in de vaststellingen hierover in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Aangezien verzoekster geen enkel stuk bijbrengt dat haar voorgehouden problemen in haar land van herkomst kan staven, diende zij overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet haar verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk in te dienen en dient tevens haar algemene geloofwaardigheid vast te staan, *quod non*, gelet op het voorgaande.

Daarbij komt dat in de bestreden beslissing nog op goede gronden het volgende wordt overwogen:

“U verklaart niet naar uw land van herkomst, Ethiopië, te kunnen terugkeren omdat u er als kind, tussen uw tiende en zestiende, door uw tante bij wie u in het dorp Merti inwoonde, werd mishandeld en door haar echtgenoot seksueel werd misbruikt (notities CGVS, p.31,32). U vreest dan ook, daar u geen andere familie heeft in Ethiopië, terug te worden mishandeld en misbruikt. Andere vrees stelde u niet te koesteren in een geval van terugkeer naar Ethiopië (notities CGVS, p.33). U verklaarde verder uitdrukkelijk geen problemen te hebben gekend met mensen in uw land en/of met de Ethiopische autoriteiten (notities CGVS, p.30). Er dient echter te worden opgemerkt dat deze door u uiteengezette feiten van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Uw bewering bij uw vertrek uit uw land in 2015 minderjarig te zijn geweest strookt bovendien niet met de gegevens van uw paspoort. Uit deze gegevens blijkt immers dat u op het moment van uw beweerdte vertrek in 2011 niet zestien maar zesentwintig jaar moet geweest zijn (notities CGVS, p.12,14). Hoewel het niet uit te sluiten valt dat er valselijke verklaringen om bestwil kunnen afgelegd worden bij aanvraag van een document, is uw uitleg dat uw buurvrouw, voor ze met u naar Addis Abeba vertrok om een paspoort aan te vragen, voor u een identiteitskaart aanvroeg in het dorp en ze u bij de

administratie tien jaar ouder maakte niet overtuigend. Bovendien is het uitermate bijzonder dat uw buurvrouw erin zou zijn geslaagd om voor u een identiteitskaart bij de administratie van het dorp aan te vragen zonder medeweten van de echtgenoot van uw tante. U gaf immers te kennen dat de man de administrator was van het dorp Merti (notities CGVS, p.17,18). Wanneer u werd geconfronteerd met deze vaststelling, paste u uw verklaring enigszins aan en verklaarde dat de man van uw tante geen administrator was van het dorp maar een administrator bij een plaatselijke tomatensausfabriek (notities CGVS, p.19). Uw verklaringen omtrent de omstandigheden van uw vertrek uit het dorp Merti komen hiermee dan ook op de helling te staan. Gevraagd waarom uw buurvrouw een zestienjarige zou hebben willen laten doorgaan voor een zesentwintigjarige terwijl u slechts twee jaar van uw meerderjarigheid was verwijderd, wist u niet te verklaren (notities CGVS, p.12,13,35). Rekening houdend met uw werkelijke leeftijd zoals opgegeven in uw paspoort, is het dan ook uitermate bedenkelijk dat u ondanks alle misbruik en mishandeling tot uw zesentwintig jaar bij uw tante bleef inwonen, terwijl u kon rekenen op de hulp van uw buurvrouw die van uw problemen op de hoogte was en die u naar Addis Abeba begeleidde (notities CGVS, p.11,33)."

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Zij stelt (*post factum*) dat het meer dan waarschijnlijk gemakkelijker was om een 16 naar een 26 te veranderen dan een 16 naar een 18, doch zij gaat eraan voorbij dat een leeftijdsverschil van tien jaar, zeker bij jonge mensen als zij, veel harder opvalt dan een leeftijdsverschil van twee jaar. Ook meent zij dat haar verklaringen met betrekking tot de administrator glashelder zijn en dat het "enigszins te begrijpen (valt) dat in een dergelijk dorp, het hoofd van een dergelijk bedrijf en ipso facto de meest geletterde persoon ook wel fungeert als de administrator/lokale machtshebber". Zij tracht aldus thans voor te houden dat haar oom zowel administrator was van het dorp als hoofd van een bedrijf, daar waar zij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) initieel verklaarde dat haar oom administrator was van het dorp, om vervolgens dit te ontkennen en te stellen dat haar oom administrator was van een staatsbedrijf dat tomatensaus produceert (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-19). Met een dergelijke summiere verklaring (*post factum*) slaagt verzoekster er niet in de voorgaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Hoe dan ook, daar de door u aangehaalde feiten zich jaren geleden in het dorp van uw tante zouden hebben afgespeeld, werd u gevraagd welke vrees u actueel zou koesteren, indien u anno 2019 naar Ethiopië zou terugkeren (notities CGVS, p.33,34). U haalde enkel aan dat u in Ethiopië geen familie meer had om er naar terug te keren (notities CGVS, p.34). Wanneer u vervolgens werd gevraagd waarom u zich niet buiten uw familie om ergens in een grootstad –zoals Addis Abeba waar u eerder ook had verbleven om uw paspoort te regelen- zou kunnen vestigen, mede gelet uw zelfredzaamheid, uw kennis van verschillende talen en werkervaring (notities CGVS, p.8,9,11,14,33,34), bleef u enkel herhalen dat u niet naar Ethiopië terug wilde en stelde liever zelfmoord te willen plegen (notities CGVS, p.33). Er werd u dan gewezen op het belang om geen bedreigingen te uiten en te antwoorden op de gestelde vraag naar uw actuele vrees ten aanzien van uw land van herkomst (notities CGVS, p.34). U herhaalde daarop enkel niet naar Ethiopië terug te willen omdat u er veel geleden had en vervees weerom naar de mishandelingen die u door uw tante en haar echtgenoot had ondergaan. Wanneer u opnieuw werd gevraagd wat u buiten de woning van uw tante in het dorp te vrezen had –daar u geen problemen met andere mensen en/of autoriteiten kende- en waarom het voor u niet mogelijk was om elders een leven op te bouwen -al uw werkervaring en talenkennis in acht nemend- stelde u enkel: "Ik wil gewoon verder studeren, ik kreeg mogelijkheid niet toen ik kind was, ik had alle rechten als kind en vrouw verloren, ik had nooit liefde gekregen van iemand... toen ik mijn land verliet wilde ik niet meer terug, het is moeilijk op te groeien buiten je familie, ze zorgen voor hun kinderen en geven ze liefde, maar niet aan mij, zelfs als ik huilde wanneer ze me straffen voelden ze niets voor me" (notities CGVS, p.34). Deze door u opgeworpen motieven zijn echter van persoonlijke en socio-economische aard, en ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch wijzen ze op een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster nog poneert bij terugkeer naar Ethiopië in een situatie van extreme armoede terecht te komen, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 9, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

"De kopie van uw boardingpass ondersteunt uw verklaring een vlucht vanuit Athene naar Brussel te hebben genomen. Deze staat niet ter discussie. De in uw dossier aanwezige kopie van een door u gekocht Frans identiteitsbewijs op uw naam heeft geen enkele authenticiteitswaarde. De kopie van uw Ethiopisch paspoort bevat enkel uw identiteitsgegevens, die door mij niet in twijfel worden getrokken."

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Ethiopië zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Ethiopië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt alvast niet uit de passage uit het rapport van USDOS dat verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Ahmaars en het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op

algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN